

Gravsteinurin hesa ferð er frá grøvini hjá Elin f. Egholm og Mourits Rubeksen. Pápi Mourits var Rubek Heinesen, sum var ættaður vestan úr Vágum og varð doyptur í Havnar kirkju 17. juni 1816. Hann giftist við Onnu Joensen, fødd 1822. Frá teimum báðum eru ættað tey, sum eita Rubeksen. Rubekk var soldátur á Skansanum miðskeiðis í 19 öld.

ÓLI JACOBSEN
olij@sosialurin.fo

Rubek og hansara børn komu at arbeiða hjá gamla Martin C. Restorff. Gamli Rubekk arbeiðdi í lýs-smeltarinum, og tað gjørdi sonur hansara Mourits eisini. Carolina Heinesen, sum var abbadóttir gamla Restorff, og kona Zacharias Heinesen og harvið mamma William, hevur í sínum endurminningum eina sera jaliga lýsing av Rubekk-fólkunum, og vilja vit her endurgeva tað sum skrivur:

Familien Rubeksen var også en af de familier, som var knyttet til Restorffs

Anna og Gamli Rubekk, Rubekk Heinesen

Seks av børnunum hjá Gamla Rubekki:
Aftast f.v. Eliesar, kallaður Essa, Adolf, Mourits
Fremst: Elsebeth, Heini og Amalia

Tey hjá Rubekki vóru trúføst móti Restorff

familie. Gamle Rubek forestod transmeltningen i Ålekær, og hans kone, som også var her fra byen, fulgte ham i tykt og tyndt. De var to gode slidere. De boede bagved kirken i et lille hus, hvor de 3 søskende endnu bor, Amalie og de to

døvstumme søskende Heine og Elsebeth. Rubekskone, som hun blev kaldt, havde en stor børneflokk og et meget lille hus med en stue og et kammer. Stuen grænsede lige op til svinestien, så de kunne høre gryntene fra grisene lige ind i stuen. Den ældste søn hed Jógvan og var fader til Isak Næs' kone, Poul på Kirkevejens kone og Thomas Thomsens kone. Den næste søn hed Samuel og var gift med Sanna i Smiensstove, og var far til Hans i Smienstue. Den tredje søn var nok Adolf, som bor oppe på Tinghusvejen og blev gift med en datter af Walte Nicolai. Nr. 4 var vist den dövstumme Heine, som engang var i København og lærte til børstenbinder, men det gik nok ikke for ham, skønt børsterne godt kunne stå mål med de danske. Nr. 5 var så Essa. Dertil kom Mourits. Af døtrene var der kun de to, Amalie og Elsebeth, som også var dövstum og som også var nede og lærte at stryge. Hun strøg bl.a. for mor. Når vi skulle op og bede hende om at komme ned at spise, så måtte vi pege på munden, og der var ingen der ville gøre det, de generede sig for det, så blev det jo mig, der gjorde det. Hun var for resten så sød og elskværdig. Hele familien har i en lang årerække været knyttet til Vaagsbotn. Amalie bryggede øl. Heine bundtede skibstrøjer, og når der var kommet møl i dem, bar han dem hjem i bedstefars gård, så blev de lagt i de kar, som

ellers grisene blev skoldet i, og så blev der hældt kogende vand fra bageriet på dem. Bedstefar sad oppe i vinduet og talte fingersprog efter bedste evne, men jeg

tror ikke at Heine opfattede det rigtigt. Den familie har altid været trofaste mod bedstefar. Rubeks kone skar fisken op og saltede den, ligemeget om det var

Hesin gravsteinurin er á grøvini hjá Mourits og Elin Rubeksen

Gravsteinurin

frost eller mildt vejr. Engang havde hun sagt til bedstefar, at hun frøs og trængte til undertøj. Da sendte han hende stout til nye chemiser, men hun havde jo ikke tid til at sy, men tog bare stouten og viklede den om sin krop.

Engang faldt gamle Rubek ned i trankedlen, til alt held var tranen ikke ret varm. Hans kone trak ham op og måtte klæde ham af og tørrede så tøjet, så fik han det på igen, stift af fedt. Ja, det var to respektable mennesker, og de sled i det til de døde. De var så fattige, som de fleste almindelige familier her i byen, men man kan sige, at de gennemgående havde glæde af deres børn og børnebørn, som klarer sig godt, i hvert fald mange af dem. Jeg tror, at alle de gamle Rubeksener holdt meget af bedstefar, han havde jo skaffet dem arbejde, - han foretrak altid dem fremfor mange andre. Det var så rørende at se til bedstefars begravelse, da han lå i sin kiste, - de kom en for en og standsede længe og så på ham, inden de som færøsk skik, lagde hånden på hans bryst som en sidste hilsen. De bar ham vist også til graven, så vidt jeg husker.

Her skal skoytast uppi, at Gamli Restorff átti ein systirson, Peter Andersen, sum spældi fagott í Det Kongelige Kapel. Hann var hvørja summarferiu í Føroyum. Her hevði hann millum annað til fragd at vitja gamla Rubekk, sum hann helt so nógv av, at hann hevði eina forstørðaða fotomynd av honum hangandi yvir sína song í Keypmannahavn.

Grøvin vit lýsa komandi ferð verður júst tann hjá Peter Andersen.

Kelda: FF-blaðið

Innskriftin á gravsteininum
er hendan:

Mourits Rubeksen
✱ 2-12 1862 † 14-2-1946

Ellen Rubeksen
✱ 2-10 1859 † 1940

Foreldur vóru tit góð